

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל דוד גוראון ז"ל

בן רחל ומשה

נולד בקיבוץ נאות מרדכי

בתאריך י"ט בתשרי תשי"ד, 28/9/1953

התגורר בירושלים

שרת בחיל השריון

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

י"ב בתשרי תשל"ד, 8/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 5 שורה: 1 קבר: 7

בן 20 בנופלו

קורות חיים

דוד, בן רחל ומשה, נולד ביום י"ט בתשרי תשי"ד (28.9.1953) בקיבוץ נאות מרדכי בגליל. גם כאשר הרחיקו הוריו נדוד בשליחות המדינה לארצות שונות והוא אתם - נשאר דודי צמוד באופיו, בהכרתו, באהבתו לקיבוץ, לגליל, לנופו ולהודו. בירושלים עוצבה דמותו. למד בבתי-הספר ע"ש לוריא וסולד ובגימנסיה העברית. היה פעיל כחניך ומדריך בגדודי הצופים בירושלים. חברו בו יחד הדבקות באדמה, האהבה לירושלים, הרגש לעזור לזולת וחברות גדולה.

לצה"ל הגיע מציריך שבשווייץ, שם כיהן אביו כקונסול כללי והוא לומד בבית-הספר האמריקני, פעיל בחוגי הנוער היהודי בשווייץ, מקפיד לשמור קשר עם הארץ ועם חבריו וקושר קשרי ידידות אמיצים עם תת-אלוף נתקה ניר, אשר הופך בשבילו סמל לרצון נחוש, לעקשות מבורכת וליכולת להתגבר על קשיים. ידידות זו עם תת-אלוף ניר מביאה אותו לחיל השריון.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

קשה הייתה הדרך מהרי שויץ לערבות הנגב. דודי מודע לכך והוא הולך לטירונות ולקורסים האחרים בנחישות החלטה, לעשות כל מאמץ על מנת להידמות לחבריו. ואכן הוא חייל מצטיין, חייל בעל אופי, ייעוד ותחושה. מלחמת יום הכיפורים מצאה את דודי בקורס מפקדי טנקים. הקורס הופסק ודודי יורד דרומה; יחידתו יוצאת לעזרת אחד המעוזים על קו התעלה; היחידה פרצה דרך אל הנצורים, הדפה גלים של התקפות מצריות עד כי אזלה תחמושתם. הטנק בו נלחם דודי נפגע. ניתנה הוראה לפרוץ דרך קווי האויב ולהיסוג. דודי, הפעם כרגלי ממשיך בלחימה, עוזר לחייל פצוע, לוחם ונופל. ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973) נפל דודי. הוא הובא לקבורה בהר-הרצל בירושלים, עיר אהבתו, עיר אשר הנציחה את שמו בקוראה את שמו על גינה בשכונת רוממה. דודי, עלם יפה עיניים, גור צעיר מלא און, זקוף קומה, ישר גו וישר לב. הטוב היה שפוך על פניו, התום בעיניו וחיוכו עלינו אהבה.

תת-אלוף נתקה ניר כתב: "דודי נחרת עמוק בלבם של אותם האנשים שהכירו אותו, ובלבם של חבריו הלוחמים, כי את דודי קשה לשכוח. עלם צעיר, צנום וגבוה עם חיוך על פניו, הנכון להתנדב לכל משימה ולכל עבודה קשה והלוקח על עצמו אחריות ויזמה מבלי שיתבקש או יקבל פקודות".

בחוברת זו הבאנו מעט מדרך חיים
שנקטעה, כדי שגם חניכינו הצעירים
יכירו את בוגרינו היקרים. מצווים אנו
להמשיך באותה הדרך מהמקום בו
נפסקה. זה המעט שאנו יכולים לעשות
למענם.

אכלים מרכינים אנו את ראשינו
לזכרם של חברינו-בוגרינו אשר נפל
במלחמת יום הכיפורים. כואבים אנו
את כאב המשפחות השכולות וחורטים
בלבנו את שמות יקריהן-יקירינו.

אלה שמות יקירי שבט "מודיעין" שמסרו נפשם על הגנת המולדת,
במלחמת יום הכיפורים

גדוד "רעים"	בן גולן הי"ד
גדוד "עודד"	דוד גוראון הי"ד
גדוד "הגליל"	יונתן היימן הי"ד
גדוד "אילון"	אריאל ויינר הי"ד
גדוד "יובל"	אורי מור יוסף הי"ד
גדוד "להבות"	יורם מינצברג הי"ד
גדוד "עציון"	שמואל מלכוב הי"ד
גדוד "יובל"	דניאל נמט הי"ד
גדוד "עציון"	יצחק עופר הי"ד
גדוד "עודד"	יונתן פייקס הי"ד
גדוד "רעים"	גיורא מייזלר - נעדר

ת נ צ ב " ה

דוד גוראון ז"ל

דודי נולד ב-28.9.1953 בקבוץ נאות מרדכי. את מרבית שנותיו בילה עם הוריו בשליחויות בחוץ לארץ. עם זאת היתה אהבתו לישראל גדולה, והתקופה בה היה בארץ, חמש שנים, השפיעה עליו יותר מכל. בהיותו בחו"ל הוא כותב למיכל: "...אצלי כאן בגולה הרבה לא השתנה, אבל אפשר להגיד שכבר קצת התאקלמתי. אני פשוט מנסה להיות מציאותי ולהשלים עם העובדה.... מה נשמע אצלך, ובארצנו..."

בהיותו בארץ הצטרף דודי לשבט "מודיעין". הוא היה חניך בגדוד "עודד". בסוף החמישית החל להדריך בגדוד "עציון". דודי הדריך עד אשר נסע שוב לשליחות עם הוריו - הפעם לשוייץ. בשוייץ

המשיך את דרכו התנועתית, בהיותו חבר בתנועת נוער יהודית במקום. שם ניסה להעביר לחבריו את אהבתו וזיקתו לארץ. על תקופה זו כתב: "...אתמול שחקתי שעתיים וחצי כדורגל והיה נהדר. היה משחק ישראלי-מובהק. הקבוצה, שאני הייתי בה, ניצחה 2:8, כשאת הגולים הבקיעו הישראלים. אני שלושה ואהוד חמישה. נו, את רואה, אני תמיד אומר לאבי שהצלחה ספורטיבית והופעות של זמרים ושחקנים ישראלים יכולים לעזור יותר להסברה של המדינה מאשר משרד החוץ..."

דודי ביקר בארץ פעמיים לתקופות ממושכות ושמר על קשר עם חבריו לצופים.

בחודש מאי 1972 חזר דודי ארצה כדי להתגייס לצה"ל. עוד בשוייץ התידד דודי עם "נטקה" מח"ט בשריון שהשפיע עליו להתגייס לחיל.

הוא הלך לשריון ברצון ובאמונה רבה בכוחם של הטנקים. תקופת שירותו לא היתה קלה, הוא היה מנותק מההווה בארץ, והיה שונה מהחברים ששרתו באותו מחזור. למרות כל הקשיים סיים דודי בהצטיינות את הטירונות. חופשות רבות קיבל בזכות היותו חייל מצטיין, בהן אהב

מאד לשמוע מוסיקה. אחרי שנה בצבא, תקופה בה עבר קורסים שונים, ושרת בקו בצפון, נשלח לקורס מפקדי טנקים. קורס, שאמור היה להסתיים מיד אחרי יום-הכיפורים. בערב יום הכיפורים ירד דודי יחד עם כל הקורס לגזרת התעלה, והשתחף בקרבות הבלימה.

במאמר שפורסם ב"מעריב" עם הוצאת חוברת שמות הנופלים, כתב על דודי גדעון רפאל:

"... חוברת חללים זו אינה, מספרת את פרשת חייהם, איננה מתארת כיצד מסרו נפשותיהם למען תחיה ישראל. כולה רק שמות העוברים לפניך במצעד של טורים שחורים, טור אחר טור. הנה הם באים, בחורים שופעי חיות, בוגרים קשישים - כולם צרורים יחדיו. היטב הכרנו אותם. הם היו חלק מחיינו.

הנה דודי, הבחור הגבוה שהיה עושה את מלאכתו בהבעה של לא-איכפת - ובדביקות גמורה במטרה. בחור בן 20, שליבו זהב ורצונו ברזל. הוא רצה להיות מפקד-טנק. בפרוץ המלחמה היה אי-שם בדרום בקורס של מפקדי טנקים.

החישו אותו לחזית סואץ. הוא הלך בהילוך הרגוע, המפוכח, התכליתי של חייל ישראלי, אולם הוא ידע שהמלחמה איננה תהילה. המלחמה היא תופת של להבה - והוא לא נרתע מפני האש. הוא רק קיווה שלא תשרוף אותו. בנימתו המעשית היה אומר: "הכל יהיה בסדר". יצא בטנק שלו לאחד המעוזים של קו התעלה, שעמד בקרב. הוא ואנשיו פרצו ונלחמו שני ימים ושני לילות. הדפו את המסתערים גל אחר גל, עד שאזלה תחמושתם. הנצורים נצטוו לפנות את העמדה שמצבה היה לאחר יאוש. היו כחמישים שניסו להבקיע את עמדות האוייב. כוחות האוייב העסיקו אותם והפילו בהם חללים רבים. מחציתם הצליחו לחזור לקווים הישראליים. דודי נשאר ליד חבר שנפצע, שוב לא ראו אותו".

על שעותיו האחרונות אין יודעים, גופתו לא נמצאה. דודי נפל ב-8.10.

יורם חברו כתב להוריו:

המום מה ידיעה כי דודי נעדר.

משחתף בצערכם ובכאבכם העמוק. לכם נעדר בן יקר ומסור, לי דודי היה חבר למופת. כחברי ילדות היינו בשכונה, בקיסנות, בימק"א, בצופים ובטיולים, כשהידידות נתהדקה ע"י הטיול באירופה.

לסובבים אותו היה אדם נפלא שהשרה סביבו אוירת טוב, שלווה, נועם וטוהר. ידע לעזור, להתחשב ולהסתדר עם הבריות ותמיד היה נעים להיות בחברתו. כל-כך הרבה יש לאמר על דודי אך עכב הכאב המילים לא זורמות והמשפטים לא קולחים.

אין מילים בפי לתאור השתתפותי בכאבכם העמוק.

שלכם יורם

ידידתו מיכל מספרת:

"... כשאני מנסה לתאר את מכלול תכונותיו של דודי, צצה בראשי ההגדרה של "ציוני". מוזר, והרי הדור הצעיר התנער, מזמן ממושג זה, והוא הפך נחלת הזקנים, דור הביצות והכבישים.

ואולם היתה בדודי, שבילה כמחצית משנותיו הקצרות בחו"ל, אותה אהבת ארץ לשמה, והגעגועים והקשר הרב לארץ היו לו לרועץ בהתאקלמותו בשוייץ.

לגבי מותו מתעוררת בי אסוציאציות שונות שהחזקה בהם הנה לגבי משה רבנו, אשר חלקם עלהארץ המובטחת אך אליה לא זכה להגיע. אלא שמשה מת בשיבה טובה, ואילו דודי שזכה לאחר געגועים להיות בארץ למשך שנה וחצי, בהן שרת בצבא נהרג ימים מספר לאחר יום הולדתו העשרים".